

BUGADA AL POU. Maig 2019

PER QUINTÀ• TORRA CORDONS
La candidata de 'La competència'

La periodista manresana Mar Poyato s'està convertint en una de les veus més destacades a l'antena de RAC1. Després d'instal·lar-se a Madrid per fer de corresponsal de l'emissora del Grupo Godó, en els últims dos mesos, ha esdevingut els ulls dels oients dins de la Sala Segona del Tribunal Suprem en el judici dels presos independentistes. A part de les cròniques en els butlletins, en els dies que hi ha sessió, la Mar intervé al programa líder de la ràdio catalana "El món a RAC1" que presenta Jordi Basté i moltes vegades a l'espai d'humor "La competència" que encapçalen Òscar Andreu i Òscar Dalmau, on, moltes vegades -conjuntament amb el seu company Benet Iñigo-, amb moltíssima "esportivitat", forma part de diàlegs desvergonyits i una mica surrealistes amb els personatges del programa. Els més hilarants amb la coneguda Angelines, afeccionada a demanar-li pel seu vestuari. El dijous 11 de març, però, va ser Oriol del Balanzó, periodista i copresentador del programa, qui va posar la Mar en un compromís quan li va demanar si era veritat que figurava en una llista per ser nomenada «manresana de l'any». De Balanzó va dir que l'havia informat de la candidatura «un ocellet» en relació amb la proposta que va fer el **Pou** com a possible premiada en la categoria de "manresana de més actualitat". Volent desviar l'atenció cap a temes no tan personals, ella va voler aclarir que figurava a la llista conjuntament amb altres personatges més rellevants... La cosa va quedar aquí.

Batzegada

El que sí que sempre passa de taca d'oli és la propensió d'alguns col·lectius a fer pintades a murs i parets. Com més emblanquinades són, més augmenta la temptació de fer-hi l'espraiada amb missatge més o menys afortunat. I que consti que, en aquest cas, l'espai és ben propici per ampliar el projecte de Murs Plàstics, com m'indica la veïna que em va alertar de l'"obra". La paret en qüestió es troba a la plaça de la Bonavista, a tocar del carrer de Jacint Verdaguer, just al costat de la zona on hi ha els jocs infantils mig engabiats. Ja em faig el càrrec que el lloc hauria de ser efímer, ja que forma part de l'illa que va impedir la construcció de la rotonda completa tal i com déu mana. Ara bé, per indesitjable que sigui, els que firmen com a Batzac i/o Acció Directa es podrien haver estalviat l'empastifada en una zona a la qual s'acaba de rentar la cara.

Pintada culta

Tot i que la cosa va de gustos, sincerament, hi ha poques pintades a cases i portals en ús que no contribueixin a augmentar la sensació de deixadesa i degradació. Entre moltes altres coses perquè, a banda de proclames, les aportacions que solen fer els "pintadors" no solen ser de Premi Nobel. De tant en tant, però, n'hi ha de sorprenents, com la que m'aporta un intrèpid lector de la revista. Lluèix a l'entrada d'una casa del darrer tram del Passeig, a deu metres de la cafeteria Atenes. La frase, però, no és en grec clàssic, sinó en llatí: "facta non verba", diu. És a dir, «fets, no paraules», un lema que acostumava a utilitzar el president José Montilla, un home, per cert, de poques paraules.

Frikis

La ciutat no està per rebutjar iniciatives comercials, siguin les que siguin. Un subscriptor em passa unes imatges que corresponen a un establiment que ha obert fa poc a la Muralla del Carme. El nom del negoci ja és bastant explícit, es diu Universo friki. El cartellet està situat dins de la vitrina exterior del local. I d'explícit, també ho és!

El museu d'Artur Blasco

Tot i que ens dediquem a retratar Manresa i comarca, de tant en tant, la gent del **Pou** fem desplaçaments per copsar aquelles realitats que valen la pena. I, de passada, ho aprofitem per anar d'excursió i descobrir altres indrets de casa nostra. En aquest cas, un equip de la revista es va desplaçar a Arsèguel per entrevistar Artur Blasco, les vivències del qual podeu llegir en aquest mateix número. Al marge de la conversa, la visita també va servir per visitar el museu que hi ha instal·lat el folklorista en una casa del poble, en espera que l'Ajuntament de la Seu d'Urgell hi trobi una seu oficial. La població de l'Alt Urgell ja és coneguda per la trobada anual d'acordionistes. A la foto, hi podeu veure Blasco i el nostre coordinador, Jordi Sardans, just al costat d'on hi ha exposats diversos instruments.

La foto de la foto

A banda de muntar alguna "expedició" amb enviats especials com en el cas anterior, un altre dels reptes de la nostra revista és fer coincidir els/les alcaldables de les eleccions municipals per fer una foto conjunta. En aquesta ocasió, a més, la cosa era ben complicada perquè, havent-hi Setmana Santa pel mig, si el **Pou** volia complir per Sant Jordi, com en els últims 32 anys, i ser al Passeig el dia 23 amb la revista impresa calia convocar els números 1 de la llista amb molta anel·lació. Gràcies a les bones gestions del president de l'associació cultural que edita aquesta revista, Jaume Puig, la imatge de portada es va portar a terme el dimarts 9 d'abril a la terrassa del darrere de l'edifici de l'Ajuntament. Podem dir que alguns candidats van aprofitar la cita per conèixe's.